

Phần Hai

TRONG NGỰC TỐI OAN CHÌM ĐÁY BIỂN

Hồi thứ Sáu

Đau Lòng Kia Lại Gấp Ba Đau Đòn

Địch Vân nói:

– Tại hạ thấp đèn lên để tôn giá coi.

Phụ nhân đáp:

– Các hạ lại đây! Lẹ lên! Lẹ lên!

Địch Vân nghe giọng hoảng hốt của phụ nhân liền tiến đến gần lại một bước hỏi:

– Sao?

Đột nhiên phụ nhân giang tay ra ôm lấy chàng, miệng lớn tiếng la:

– Cứu mạng! Cứu mạng!

Địch Vân giật mình kinh hãi tự hỏi:

– Hiển nhiên chân tay mọi đều bị cột mà sao lại ôm được ta?

Chàng vội đưa tay ra đẩy, mong thoát khỏi vòng tay đối phương, không ngờ phụ nhân ôm rịt lấy lưng chàng, không sao đẩy ra được.

Đột nhiên trước mắt sáng lòa. Hai bó đuốc từ ngoài cửa sổ đưa vào, soi rõ căn phòng sáng như ban ngày.

Mấy người đồng thanh hỏi:

– Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?

Phụ nhân la lên:

– Thái hoa tặc! Thái hoa tặc! Hắn định giết người lấy của. Cứu mạng! Cứu mạng!

Địch Vân hốt hoảng la lên:

– Người... sao người không biết điều?

Chàng đưa tay ra đẩy vào người thị loạn cả lên.

Phụ nhân ôm chặt lấy lưng chàng lúc trước, bây giờ lại hết sức chống cự, quát lớn:

– Không được đụng vào người ta! Không được đụng vào người ta!

Địch Vân toan trốn chạy, bỗng sau gáy lạnh ngắt. Một thanh trường kiếm đã kề cổ chàng.

Chàng toan biện bạch, đột nhiên bạch quang lấp loáng. Tay mặt chàng đau nhói lên rồi nghe đánh keng một tiếng. Thanh trường kiếm trong tay rớt xuống mặt ván gác.

Địch Vân cúi xuống nhìn, hoảng sợ cơ hồ ngắt đi. Năm ngón tay phải chàng đã bị người lia kiếm cắt đứt. Máu tươi chảy ra như suối.

Trong lúc hoang mang đau đớn, chàng liếc mắt nhìn thấy Ngô Khảm tay cầm trường kiếm đứng một bên.

Chàng la một tiếng:

– Người...

Rồi vung chân đá Ngô Khảm một cước.

Đột nhiên chàng bị đánh trúng lưng một quyền, loạng choạng người đi, té xuống đê lên mình phụ nhân.

Phụ nhân lại thét lên:

– Trời ơi! Thái hoa tặc! Thái hoa tặc! Cứu ta với! Cứu ta với!

Bỗng nghe thanh âm Lỗ Khôn cất lên:

– Cột tên tiểu tặc này lại!

Địch Vân khác nào con cọp điên khùng, chàng quyết liều mạng. Tuy là một thiếu niên ở nơi thôn dã chưa hiểu việc đời, nhưng lúc này chàng cũng biết mình sa vào cạm bẫy của người ta bố trí.

Địch Vân nhảy vọt lên, xoay mình lại, toan xô về phía Lỗ Khôn thì chợt nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp nhưng lợt lạt của Thích Phương. Chàng không khỏi ngẩn người ra.

Địch Vân ngó thấy nét mặt Thích Phương vừa ra vẻ thương tâm lại ra chiều phần nộ, chàng la lên:

– Sư muội!

Thích Phương mặt đỏ bừng, ấp úng hỏi:

– Sao... sao sư ca lại làm thế này?

Địch Vân đầy mối oan khuất trong lòng mà lúc này không nói sao được.

Thích Phương ọe một tiếng rồi khóc òa lên, nghẹn ngào nói:

– Tiểu muội! Thà tiểu muội chết đi còn hay hơn.

Cô ngó thấy năm ngón tay phải của Địch Vân bị cắt đứt hết, càng đau xót trong lòng. Cô nghiêng rằng xé một mảnh áo của mình lại buộc cho chàng. Lúc này sắc mặt cô biến thành lợt lạt.

Địch Vân đau quá mấy lần suýt ngắt đi. Chàng gắng gượng chống chọi cho

khỏi té. Hai hàm răng nghiêng đứt cả môi cho ứa máu mà không nói một câu nào.

Lỗ Khôn nói:

– Tiểu sư nương! Tên cẩu tặc này lớn mật dám vô lễ với sư nương! Bọn đệ tử nhất định từng xẻo gã để sư nương hả giận.

Nguyên phụ nhân đó là tiểu thiếp của Vạn Chấn Sơn tên gọi Đào Hồng. Mụ giơ hai tay lên bưng mặt vừa khóc rưng rức vừa nói:

– Gã... gã nói mấy câu chẳng đâu vào đâu... Gã bảo sư phụ các người chết rồi và bảo ta đi theo gã. Gã còn nói phụ thân của Thích cô nương giết người, làm cho gã cũng bị liên lụy. Gã... gã lại bảo đã lấy được rất nhiều vàng bạc châu báu và dụ ta theo gã xa chạy cao bay. Gã dư dả tiền bạc, ăn xài suốt đời không hết.

Địch Vân đầu óc rối loạn, miệng lẩm bẩm:

– Giả dối... giả dối...

Chu Kỳ lớn tiếng:

– Hãy lục soát trong phòng tên tiểu tặc này coi.

Mọi người lôi kéo Địch Vân trở về phòng chàng.

Thích Phương đầu óc bâng khuâng đi theo sau họ.

Vạn Khuê nói:

– Anh em đừng làm khó dễ Địch sư ca. Vụ này chưa điều tra rõ rệt, không nên để hảo nhân phải mắc tiếng oan.

Chu Kỳ làm mặt giận hỏi:

– Còn chi mà không rõ rệt?

Vạn Khuê đáp:

– Ta coi Địch huynh chẳng phải con người hành động càn rỡ.

Chu Kỳ hỏi:

– Vừa rồi Tam ca có tai nghe mắt thấy không?

Vạn Khuê đáp:

– Tiểu huynh cho là y quá chén đâm ra loạn tính.

Những biến diễn xảy ra liên tiếp một cách bất ngờ, Thích Phương đã chẳng có chủ ý gì. Cô nghe Vạn Khuê nói những câu giải thích dùm Địch Vân, trong lòng không khỏi ngấm ngấm cảm kích. Cô khẽ nói:

– Vạn sư ca! Tệ sư huynh... quả không phải là người càn rỡ như vậy.

Vạn Khuê đáp:

– Đúng thế! Tiểu huynh cũng bảo y say rượu mà thôi, nhất định không có chuyện cấp tiền.

Gã chưa dứt lời thì mọi người đã đẩy Địch Vân vào trong phòng chàng.

Thẩm Thành đảo cặp mắt sùng sục nhìn quanh một lượt. Đoạn gã cúi xuống thò tay vào gầm giường lôi ra một cái bọc nặng trĩu. Lại nghe những tiếng leng keng do kim thuộc đụng nhau vang lên.

Địch Vân càng kinh hãi đến ngẩn người ra.

Thẩm Thành cởi bọc coi thì bên trong toàn đồ kim ngân, lại có bình với chén ngọc, và đều là những đồ dùng trên bữa tiệc ở Vạn phủ.

Thích Phương la lên một tiếng kinh hoảng. Cô vươn tay vịn vào bàn cho khỏi té.

Vạn Khuê tìm lời an ủi:

– Thích sư muội! Sư muội đừng hoảng sợ. Chúng ta thử tìm biện pháp.

Lại thấy Phùng Viên lật chăn đệm lên, bên trong có hai bọc.

Thẩm Thành và Phùng Viên mỗi người mở một bọc. Một bọc toàn bạc nén, một bọc toàn đồ trang sức của phụ nữ.

Thích Phương bây giờ không hoài nghi gì nữa. Cô buồn phiền tủi nhục, hận mình chẳng thể đâm cổ tự vẫn.

Cô ở với Địch Vân từ thuở nhỏ và đã coi chàng như phu quân sau này. Dè dặt người bạn tình mà cô yêu tha thiết, lúc nhà gặp tai họa chàng lại toan cùng người đàn bà khác xa chạy cao bay. Cô tự hỏi:

– Chẳng lẽ người đàn bà yêu kiều kia đã làm cho chàng mê mẩn? Hay là chàng sợ tội của gia gia làm cho liên lụy mà muốn trốn đi một mình?

Lỗ Khôn lớn tiếng quát:

– Tên tiểu tặc thói tha kia! Tang vật đầy đủ thế này, ngươi còn chối được nữa chăng?

Gã vung tay lên đánh Địch Vân hai cái bạt tai. Địch Vân bị Tôn Quân và Ngô Khảm giữ chặt hai tay không đỡ gạt được. Hai má chàng sưng vù lên.

Lỗ Khôn lại vung quyền đánh liên hồi vào trước ngực Địch Vân.

Thích Phương hét lên:

– Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Dùng lời tử tế nói với nhau đi!

Chu Kỳ nói:

– Hãy đánh chết tên tiểu tặc này rồi hãy báo quan.

Gã cũng vung quyền lên đánh một thoi.

Địch Vân há miệng phun máu tươi ra.

Phùng Viên chống kiếm tiến lên nói:

– Chặt ta trái gã đi, thử xem gã còn làm việc tệ hại được không!

Tôn Quân cầm tay trái Địch Vân giơ lên. Phùng Viên toan vung đao chém

xuống.

Thích Phương “ối” lên một tiếng.

Vạn Khuê nói:

– Anh em hãy nể mặt huynh đệ đừng làm khó dễ với y nữa. Chúng ta giải y lên quan thôi.

Thích Phương thấy Phùng Viên từ từ rút kiếm về, hai hàng lệ tuôn rơi. Cô liếc mắt nhìn Vạn Khuê, lộ ra đầy vẻ cảm kích.

– 5..... 10..... 15..... 20.....

Bọn sai dịch vừa cầm trượng đánh vào đùi Địch Vân vừa đếm.

Địch Vân bị hai tên sai dịch đè lên mình, một tên cầm trượng trúc giáng xuống. Chàng coi những đòn đánh khắp mình mẩy tuy đau đớn nhưng chưa thấm thía bằng nỗi đau lòng. Chàng lẩm bẩm:

– Cả Phương muội cũng cho ta là quân trộm cướp!

Trượng trúc tiếp tục đập xuống người chàng đen đét, pha lẫn tiếng người đếm:

– 25..... 30..... 35..... 40.....

Người chàng chỗ sưng vù, chỗ rách da nát thịt. Máu tươi dính vào trượng bắn tung tóe dưới đất.

o O o

Địch Vân ở trong ngục lúc hồi tỉnh lại vẫn hôn mê li bì, chẳng biết mình ở nơi đây, cũng không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Dần dần chàng cảm thấy chỗ năm đầu ngón tay đứt đau nhức, rồi trên lưng, bắp chân, mông đít bị trượng đánh vào cũng đau đớn khôn lường!

Chàng muốn trở mình để chỗ đau thương khỏi dính xuống đất thì đột nhiên hai bả vai đau kịch liệt, chàng lại ngất đi.

Lần này chàng tỉnh lại. Cảm giác đầu tiên là nghe thấy tiếng mình rên rỉ. Tiếp theo cảm giác khắp mình đau đớn không bút nào tả xiết. Nhưng chàng không hiểu tại sao nơi bả vai càng đau tột hại, đau đến nỗi cơ hồ không chịu nổi, làm chàng khiếp sợ.

Hồi lâu, lâu lắm, chàng không dám cúi đầu nhìn xuống, tự hỏi:

– Chẳng lẽ hai bả vai ta bị hốt đứt rồi?

Sau một lúc đột nhiên nghe tiếng thiết khí đụng nhau. Chàng cúi xuống nhìn thấy hai sợi dây lòi tới từ trên vai mình rủ xuống. Trong lòng kinh hãi không bút nào tả xiết, chàng nghiêng đầu coi lại, bất giác toàn thân run bần bật.

Người run, hai vai càng đau dữ. Nguyên hai sợi dây lòi tới đã xuyên qua

xương tỳ bà đưa xuống chân tay rồi khóa lại.

Chàng đã được nghe sư phụ nói tới cực hình sở dây sắt qua xương tỳ bà là để đối phó với bọn giang dương đại đạo cực kỳ hung dữ. Dù ai võ công cao cường đến đâu mà đã bị luồn dây sắt qua xương tỳ bà cũng chẳng thể phát huy nội lực được nữa.

Trong khoảnh khắc, đầu óc chàng nảy ra nhiều câu hỏi:

– Tại sao họ đối phó với ta bằng cách này? Chẳng lẽ họ coi ta là quân đại đạo? Ta bị oan uổng đường này mà quan nha không điều tra ra được ư?

Trước công đường quan huyện, Dịch Vân đã khai hết những việc xảy ra nhưng Đào Hồng, tiểu thiếp của Vạn Chấn Sơn, buộc chặt cho chàng mưu đồ cường gian, chứ chẳng phải người nào khác. Tám tên đệ tử và bao nhiêu người ở Vạn gia đều chứng thực vụ này. Hơn nữa họ còn bắt được nhưng tang vật ở dưới gầm giường chàng.

Bọn sai dịch trong huyện nha cũng nói là uy danh của Vạn gia ở Kinh Châu lừng lẫy xa gần, làm gì có trộm cướp dám bén mạng xâm phạm?

Dịch Vân nhớ rõ tướng mạo quan huyện rất thanh tú, mặt mũi hiền hòa. Chàng định ninh huyện lão gia có nghe người mà khép tội oan cho hảo nhân cũng chỉ trong lúc nhất thời rồi sau sẽ tra xét ra.

Nhưng rồi chàng thở dài, miệng lẩm bẩm:

– Năm ngón tay phải ta bị chặt đứt rồi. Sau này làm sao sử kiếm được?

Đây lòng phẫn nộ, chàng chẳng kể gì đến đau đớn, gắng gượng đứng lên lớn tiếng la:

– Oan uổng! Oan uổng!

Bỗng chân chàng nhũn ra, té úp sấp mặt xuống đất.

Bản tính rất quật cường, chàng lồm cồm đứng dậy, nhưng đứng lên rồi lại té xuống. Chàng bò dưới đất găm lên:

– Oan uổng! Oan uổng!

Bỗng trong góc nhà có thanh âm lạnh lùng cất lên:

– Bị người ta dùi xương tỳ bà là công lực toàn thân đành phế bỏ. Chà chà. Vụ này đáng tiền đây!

Dịch Vân chẳng thêm lý gì đến người nói đó là ai, mà cũng không cần nghĩ đến ý tứ mấy câu này ra làm sao. Miệng chàng vẫn la lối:

– Oan uổng! Oan uổng!

Một tên ngục tốt chạy đến quát:

– Làm gì mà hô hoán nhộn lên thế? Có cạm miệng đi không?

Dịch Vân càng la lớn hơn.

Tên ngực tốt bật tiếng cười đanh ác. Gã quay ra cầm lấy cái thùng gỗ đưa qua chấn song sắt đổ lên đầu chàng.

Địch Vân thấy mùi khai nồng nặc xông vào mũi. Chàng tránh không kịp. Toàn thân liền bị ướt đầm.

Nguyên thùng này đựng nước tiểu. Trong nước tiểu lại có chất muối làm cho những vết thương trên người đau xót kịch liệt. Mắt tối sầm lại, chàng ngất xỉu.

Địch Vân thần trí mê man, người nóng như lửa. Có lúc chàng hô:

– Sư phụ! Sư phụ!

Có khi chàng gọi:

– Sư muội! Sư muội!

Ba ngày liền ngực tốt đưa cơm vào, nhưng chàng mê man bất tỉnh, chưa ăn qua một miếng.

Đến trưa ngày thứ tư, người chàng mới bớt nóng. Những vết thương đau kịch liệt hơn mấy bữa trước.

Chàng nhớ tới mình bị vu oan, lại cất tiếng la:

– Oan uổng! Oan uổng!

Nhưng lúc này thanh âm chàng rất yếu ớt, miệng chàng bật những tiếng rên nhát gừng.

Địch Vân gắng gượng ngồi dậy, dương cặp mắt băng khuâng nhìn ngực thất. Đây là một căn nhà đá lớn, vuông vắn chừng hai trượng. Bốn bức tường đều là những tảng đá lớn xếp lên. Dưới đất cũng lát bằng những khối đá lớn.

Trong góc tường để một thùng phân, mũi người toàn mùi hôi thúi.

Chàng từ từ quay đầu nhìn lại thấy góc nhà mé tây có cặp mắt dương to hầm hầm nhìn mình. Người run lên, chàng không ngờ trong nhà lao này lại còn có người khác bị cầm tù.

Người này râu ria đầy mặt. Tóc dài chùng xuống sau gáy. Áo quần rách rưới, ghê tởm. Coi chẳng khác người rừng ở chốn hoang sơn. Chân tay hắn cũng bị xiềng khóa chẳng khác gì chàng và xương tỳ bà cũng bị xuyên thủng để xổ hai sợi dây lòi tói.

Địch Vân nảy ra ý niệm đầu tiên rất hoan hỷ. Khóe môi chàng thoáng qua một nụ cười. Chàng tự nhủ:

– Thế ra trên thế gian cũng có người bất hạnh như ta.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

– Người này vẻ mặt hung dữ như vậy thì chắc là một tên giang dương đại đạo giết người phóng hỏa, cực kỳ tàn ác. Nếu vậy thì hắn đáng tội chứ không oan uổng như ta.

Chàng nghĩ tới đây, bất giác nước mắt trào ra.

Địch Vân từ lúc bị thẩm vấn rồi giam vào ngục, tuy chịu hết mọi nỗi khổ sở, mà chàng chỉ nghĩ rằng chịu đựng, chưa từng sa lệ. Lúc này chàng lại không kiềm chế được, lớn tiếng khóc rờn.

Phạm nhân râu ria xồm xoàm cười lạt hỏi:

– Người giả vờ khéo quá! Phải chăng người là kịch sĩ?

Địch Vân không lý gì đến ý, tiếp tục vừa khóc vừa la.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên. Tên ngục tốt lại xách một thùng nước tiểu đến. Địch Vân dù ương ngạnh đến đâu cũng không dám xung chàng với gã nữa. Chàng đành dừng tiếng khóc.

Tên ngục tốt kia ngoẹo đầu nhìn chàng gọi:

– Tiểu tặc! Có người đến thăm người đó.

Địch Vân vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội hỏi:

– Ai... ai vậy?

Tên ngục tốt lại ngoẹo đầu nhìn chàng một lúc rồi móc chìa khóa trong mình mở cửa sắt bên ngoài.

Lại nghe những tiếng bước chân vang lên đang đi qua ngõ hẻm dài dài. Rồi lại tiếng mở cửa sắt. Trong đường hẻm tiếng bước chân ba người đi tới.

Địch Vân mừng quýnh nhảy lên một cái. Nhưng đùi chàng nhủn ra lại té xuống. Chàng vội dựa vào tường vách. Cử động này chạm đến xương tỳ bà làm cho đau đớn khủng khiếp. Có điều lúc này chàng hoan hỷ quá độ quên cả đau đớn. Chàng cất tiếng gọi:

– Sư phụ! Sư muội!

Trên đời chàng chỉ có hai người thân là sư phụ cùng sư muội. Chàng cho là ba người trong đường hầm ngoài ngục tối, còn hai người kia dĩ nhiên là sư phụ cùng sư muội.

Đột nhiên miệng chàng hô lên một chữ “sư”, còn chữ “phụ” lại nuốt vào. Miệng há hốc ra, hai mắt nhắm lại.

Nguyên những người tiến vào thì người đi đầu là ngục tốt, người thứ hai là gã thiếu niên anh tuấn, ăn mặc hoa lệ. Chính là Vạn Khuê. Còn người thứ ba là Thích Phương.

Thích Phương lớn tiếng gọi:

– Sư ca! Sư ca!

Cô nhảy xổ đến nên chấn song sắt.

Địch Vân bước ra một bước ngó thấy cô mình mặc áo lụa mà không phải là tấm áo mới mặc lúc ở nhà quê ra tỉnh. Chàng muốn tiến bước nữa mà không được.

Thích Phương hai mắt sưng húp, đỏ hoe, lại la gọi:

– Sư ca! Sư ca!

Địch Vân hỏi:

– Sư phụ đâu rồi? Có tìm thấy... lão nhân gia không?

Thích Phương lắc đầu. Hai hàng châu lệ tuôn xuống như mưa.

Địch Vân lại hỏi:

– Sư muội... Sư muội có bình yên không? Hiện trú ở đâu?

Thích Phương nghẹn ngào đáp:

– Tiểu muội chẳng biết đi đâu, đành tạm trú ở... nhà Vạn sư ca...

Địch Vân la lên:

– Đó là chỗ hại người. Sư muội... không nên ở... cần dọn đi ngay.

Thích Phương cúi đầu xuống khẽ đáp:

– Tiểu muội... tiểu muội không có tiền. Vạn sư ca... rất tử tế. Mấy bữa nay... ngày nào y cũng đến nha môn, vung tiền... để giải cứu sư ca.

Địch Vân càng tức giận, gầm lên:

– Ta có phạm tội gì đâu... mà y phải vung tiền?... Rồi đây chúng ta làm sao trả được? Tri huyện đại lão gia tra ra oan uổng, tự nhiên sẽ tha ta.

Thích Phương ọe một tiếng rồi khóc òa lên. Cô hậm hực hỏi:

– Sao đại ca... đại ca lại làm những chuyện này? Tại sao... sư ca lại bỏ tiểu muội?

Địch Vân sững sốt một chút rồi hiểu ngay cho đến bây giờ sư muội vẫn tin lời Đào Hồng là thật, và những bọc vàng bạc châu báu đó quả là chàng đã lấy cắp.

Suốt đời chàng kính yêu Thích Phương, việc gì cũng cho cô hay. Trước khi hành động chàng vẫn thương lượng với cô trước. Ngờ đâu gặp chuyện tày đình, cô chẳng khác gì người ngoài, cũng tin là chàng đã cưỡng gian phụ nữ, trộm cắp tiền bạc.

Trong khoảnh khắc này, lòng chàng đau khổ, so với cái đau đớn thân thể còn nặng gấp trăm lần. Chàng há miệng líu lưỡi, có cả ngàn lời muốn biện bạch với Thích Phương mà như người câm họng không thốt ra được câu nào. Chàng càng ảm ức mặt càng đỏ gay.

Thích Phương ngó vẻ mặt chàng không khỏi sợ hãi, phải quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

Địch Vân cố gắng mãi mà thủy chung không nói ra được một tiếng, chợt thấy Thích Phương ngoảnh đầu đi né lánh, không khỏi trong lòng đau đớn vô cùng!

o O o

Hồi 7